

overhovedet at gøre Hjælpen effektiv. Vi have flere Tilfælde, men jeg vil nævne et særligt Tilfælde fra den Kommune, af hvis Hjælpekassebestyrelse jeg har den Ære at være Medlem. Der er her Tale om en Enke med 9 Børn i Lavalderen, som Sogneraadet, af hvilket jeg ogsaa har den Ære at være Medlem, har besluttet at yde en Hjælp af 10 Kr. om Ugen. Man kan sige om denne Enke, hvis Forsørger døde og efterlod hende i ret daarlige økonomiske Kaar, at hun er Forstanderinde for et kommunalt Børnehjem — større burde Børnehjemmene slet ikke være end paa 9 eller 10 Børn —, og i Løn og til Opdragelse af disse Børn faar hun altsaa 10 Kr. om Ugen. Jeg tror, at hun maa yde en vældig Selvhjælp, men jeg tror for øvrigt ogsaa, at det er en ganske fornuftig Foranstaltning, som det vil være rigtigt at udvikle yderligere, og det vil da være til Gavn for Kommunernes Kasse og for Fattiggasserne i det hele. Men jeg vil føje til, at det som sagt kun vil være de Steder, hvor der er humane Sogneraad, at noget saadant kan lade sig gøre. Jeg ved, at der er mange Steder i Landet, hvor man endnu ikke vil vide noget af den Form for Benyttelsen af Hjælpekasserne.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om nye Skatter angaar, maa jeg sige, at der er en Skat, jeg gerne her i Aften vil sige et Par Ord om, og det er Spiritusskatten. Tanken om den synes at møde nogen Velvillie i Regeringspartiet, ligesom den har mødt Velvillie i Højrepartiet, hvad der for det sidste Partis Vedkommende ikke er saa underligt, thi det er et Standpunkt, som er mindst en Snes Aar gammelt i Højrepartiet. Jeg vil som Socialdemokrat tale imod Spiritusskatten, fordi det er en indirekte Skat. Men jeg vil ogsaa tillade mig som Afholdsmand at sige min Mening om Spiritusskatten. Jeg glæder mig over, at Afholdsbevægelsen i dette Land har taget absolut Afstand fra Spiritusskatten. Hvis der er ærede Medlemmer, som have tænkt sig at faa Støtte fra Afholdsbevægelsen til denne Skats Gennemførelse, tage de grundigt fejl. Afholdsbevægelsen har taget Afstand fra Spiritusskatten ud fra den Betragtning, at det er en umoralsk Skat. Det er umoralsk af et Samfund at beskatte Folks Dumhed og Ulykke, om jeg saa maa sige. Hvis man af moralske Hensyn vilde gennemføre Spiritusskatten, vilde man møde det Særsyn, at denne Skat ikke vilde bevirke det, man tænkte sig, den skulde, nemlig fylde Statskassen. Skal den fylde Statskassen, vil paa den

anden Side de Borgere af dette Land, som vedblive at drikke Spiritus, med fuld Ret, selv om de drikke aldrig saa meget, kunne kalde sig gode og loyale Borgere, og over deres Grav — tillad mig at bruge en gammel Udtalelse — kan man sætte en Sten, hvorpaa der staar: Her hviler en Borger, der drak sig ihjel i Samfundets Tjeneste. Det forekommer mig, at Spiritusskatten af alle Grunde ikke maa komme frem i Forgrunden som Skatteobjekt.

Der er af min ærede Sidemand til højre (Bang) talt om Jernbanetaksternes Forhøjelse, og jeg vil derfor kun sige ganske faa Ord derom. Det forekommer mig, at selv om man nu ikke vil regne det som en Skat, er det alligevel uheldigt at bruge en saadan Forhøjelse til Forøgelse af Statens Indtægter. Der er en Ting, jeg synes, vi alle maa være enige om, og det er, at Kommunikationsmidlernes Forbedring og den lette Adgang til at benytte dem have bidraget betydeligt til vort Lands Fremgang i kulturel og i materiel Henseende. Dette, at Folk have let Adgang til at tale med hinanden, maatte bidrage dertil. Hvis man nu i Fremtiden vil vanskeliggøre dette for det arbejdende Folk, saa vil man bidrage til, at de Goder, der derved vandtes, ikke videre udvikles, og derfor anser jeg Jernbanetaksternes Forhøjelse for et uheldigt Middel til at skaffe Indtægter i Statskassen.

For øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg glædede mig over den Udtalelse, der fremkom fra den højtærede Finansminister, da han pegede paa den Fare, der kunde være ved at fremkomme med nye indirekte Skatter paa Folkets Livsfornødenheder. Jeg vil sige til dem, der raabe stærkest derpaa, nemlig Højre, at de skulde nu alligevel passe paa ikke at raabe alt for højt; det kunde jo være, og jeg har en til Vished grænsende Formodning om, at det sker, at den lille Rest, de endnu have tilbage i dette Ting af Mandater, fuldstændig vil svinde ind i Fremtiden, naar disse Ting blive diskuteret ude i Folket.

Der er noget, som har interesseret mig stærkt under Forhandlingen her, og det er dette, at Socialdemokratiet fra de øvrige Partiers Side har været draget ind i Debatten. Det synes, som om alle ere enige om Frygt for Socialdemokratiet af en eller anden Grund. Socialdemokratiet er Fjenden, man skal tage sig i Agt for; man skal lovgive saaledes, at det ikke faar alt for stærk Fremgang. Men hvad er da det, man har imod Socialdemokratiet? Ja, vor stærke Kritik af Militærvæsenet og det derhen hørende har været en af Aarsagerne til